



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Full Care. s.r.o.**, IČO: 27254011  
sídlem Londýnská 309/81, Praha 2  
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem  
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti  
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**  
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019 č. j. 548/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 4. 2019 č. j. 548/2019-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 27. 2. 2019 č. j. S-MHMP 1461265/2018/Živ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 tohoto zákona, nezajistila, aby dne 1. 9. 2018 v 12:14 hodin v Praze 4, ul. Spořilovské - Hlavní (v blízkosti sloupu VO č. 415030, směr centrum) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 1. 9. 2018 v 12:14 hodin v Praze 4, ul. Spořilovské - Hlavní (v blízkosti sloupu VO č. 415030, směr centrum) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. X, specifikované registrační značky rychlostí 73 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 23 km/h (po zohlednění odchylky měření), tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Tímto jednáním se tak provozovatel (žalobkyně) dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 tohoto zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.
3. Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 9. 9. 2021, č. j. 2 A 41/2019-32 tak, že žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 11. 2022, č. j. 1 As 296/2021-48, rozhodnutí soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že doplněné dokazování neprokázalo, že došlo k uveřejnění informace o zřízení stálých technických systémů před spácháním přestupku. Městský soud byl zavázán v dalším řízení doplnit dokazování za účelem prokázání uveřejnění informace o umístění měřícího zařízení v době spáchání přestupku.

## II. Žalobní body

4. Žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl řádnou úvahu nad výší sankce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 182/2016-30 ze dne 30. 11. 2018 a č. j. 9 As 56/2019-28 ze dne 16. 5. 2019. Správní orgán nezjistil závažnost přestupku, způsob jeho spáchání, nezabýval se následky a okolnostmi. Je možné, že by správní orgán shledal okolnosti pro uložení sankce pod hranici zákonného rozmezí, nebo od sankce upustil, podstatné to může být i z hlediska případného uložení souhrnného trestu, neboť proti žalobkyni je vedeno více řízení.
5. Žalobkyně dále namítala, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť obecní policie informaci o zřízení systémů nezveřejnila, jak vyžaduje § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Žalobkyně též v této souvislosti namítala, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií nemá oporu v zákoně, odkázala na rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123. Také namítala, že úsek měření rychlosti nebyl oznámen dopravní značkou.

6. Žalobkyně dále namítala, že z výroku není zřejmé, zda šlo o jednorázové překročení rychlosti, či o překročení rychlosti v delším úseku. Též namítala nedostatečně přesné vymezení místa protiprávního jednání.
7. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Správní orgán naopak místo protiprávního jednání vymezil zásadně nedostatečně a zmatečně. Správní orgán konstatoval, že k přestupku došlo v Praze 4, ul. Spořilovské – Hlavní (v blízkosti sloupu VO č. 415030), žalobkyni není zřejmé, zda je trestána za protiprávní jednání, ke kterému mělo dojít v ulici Spořilovská, nebo v ulici Hlavní. Měřený úsek je (dle výstupu z rychloměru) dlouhý 660 metrů, a tedy relevance odkazu na jedno místo (jeden sloup) je poněkud malá, je-li žalobkyně trestána za protiprávní jednání v úseku dlouhém téměř kilometr. Z toho je zřejmé, že i vzdálenost od tohoto sloupu mohla být až jeden kilometr. Zároveň žalobkyně na místě žádný sloup VO 415030 nenašla, a to ani na ulici Spořilovská, ani na ulici Hlavní. Místo protiprávního jednání musí být postaveno najisto. V této souvislosti žalobkyně namítá, že správní orgán sice uvedl, že k přestupku došlo v blízkosti sloupu VO 415030, avšak tento závěr nemá žádnou oporu v podkladech pro rozhodnutí.
8. Žalobkyně namítala též nesprávnou formu zavinění, když prvostupňový orgán uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, přitom jde o odpovědnost objektivní. Zároveň pak ve výroku forma zavinění absentuje, což je v rozporu se zákonem (§ 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 256/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
9. Žalobkyně dále namítala porušení § 79a zákona o silničním provozu, když místo, kde obecní policie měřila, nebylo určené policií.
10. Žalobkyně zastávala názor, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán neprokázaly, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Žalobkyni je možné trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné; ať již v nedbalosti, nebo v úmyslu. Nicméně pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, pak ani provozovatele není možné trestat, neboť takové jednání nevykazuje znaky přestupku. Správní orgány však netvrdily a neprokázaly, že by jednání řidiče bylo zaviněné, ať už ve formě úmyslné, či alespoň nedbalostní, z toho důvodu nelze činit jednoznačný závěr, že jednání řidiče bylo zaviněné, a tedy že vykazuje znaky přestupku.
11. Žalobkyně konečně namítala, že jí nebylo sděleno jméno oprávněné úřední osoby, ač o to zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal, žalovaný tak postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu. Žalobkyni tak fakticky nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby, je přesvědčena, že cílem žalovaného bylo, aby žalobkyně nemohla účinně podat námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě.
12. Z tohoto důvodu žalobkyně namítá, že oprávněná úřední osoba žalovaného, Mgr. S. D., je podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobkyni zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Důvod podjatosti je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah ke zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším

počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Městský soud již v minulosti častokrát zrušil rozhodnutí, vydané oprávněnou úřední osobou, což tato nepochybně vnímá jako svůj neúspěch. Oprávněná úřední osoba dává často najevo antipatie ke zmocněnci žalobkyně. Mgr. S. D. navíc podal na advokáta žalobkyně stížnost k České advokátní komoře, a to z důvodu, že prý Mgr. Václav Voříšek zatěžuje ministerstvo dopravy svojí aktivitou při zastupování klientů vůči ministerstvu dopravy ve správních a soudních řízeních. Důvod podjatosti též žalobkyně shledává v přílišné horlivosti úřední osoby. Odvolání totiž bylo žalovanému postoupeno dne 8. 4. 2019. Žalovaný rozhodl dne 18. 4. 2019, tedy po uplynutí pouhých deseti dnů. Byť je obecně rychlé rozhodování státní správy chvályhodné, je nutné jej odlišit od situace, kdy správní orgán vyřizuje záležitosti konkrétních osob značně dříve, než záležitosti jiné. Žalovaný průměrně rozhoduje o odvolání na úseku dopravy po uplynutí minimálně sedmi měsíců; o odvolání žalobkyně rozhodl po deseti dnech. Žalobkyně navrhuje k prokázání svého tvrzení provést důkaz výpisem z podatelny žalovaného, vykazující doručená podání a odchodzí písemnosti, čímž bude prokázáno, že tato extrémní horlivost se projevuje jen v řízeních zastupovaných tímž zástupcem, oproti tomu v ostatních věcech je žalovaný laxní. Nicméně, dle názoru žalobkyně je takové dokazování na představeném úřední osoby, která rozhodnutí vyhotovila (Mgr. S. D.), neboť soud nemůže sám rozhodovat o tom, zda oprávněná úřední osoba byla, nebo nebyla podjatá, ale pouze o tom, zda daná procesní vada, spočívající v tom, že účastník nebyl poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, i přes jeho výslovnou žádost, byla procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

13. Obsahově identická námitka byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 205/2017-21, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že požádá-li účastník správního řízení o to, aby byl poučen, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, a odvolací orgán jej o tomto nepoučí, soud následně rozhodnutí zruší, tvrdí-li žalobce v žalobě, že oprávněná úřední osoba vůči němu byla podjatá, přičemž soud nečiní závěr o tom, zda oprávněná úřední osoba byla nebo nebyla podjatá, neboť tento náleží představenému této úřední osoby, účastníku pak náleží právo se proti rozhodnutí představeného odvolat.
14. Žalobkyně též mimo žalobní námitky požadovala naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasila s tím, aby na webu Nejvyššího správního soudu byly uvedeny osobní údaje žalobkyně a právního zástupce.
15. Žalobkyně konečně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

### III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal průběh správního řízení, uvedl, že žalovaný rozšířil odůvodnění uložené sankce, odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí. Městská policie hlavního města Prahy zveřejňuje místa měření na svých webových stránkách. U objektivní odpovědnosti není vyžadováno naplnění podmínky zavinění, trest byl uložen v nejnížší možné míře, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38. Není rozhodné, zda byla

žalobkyně potrestána za úsekové či okamžité překročení nejvyšší dovolené rychlosti, podstatné je, že nezajistila, aby při provozu vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče. Měření rychlosti proběhlo v součinnosti s Policií ČR, což je naprosto zřejmé ze spisu. Ohledně nepřesného stanovení místa přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 117/2013-46, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 9 A 45/2016-21. Námitka, že místo měření musí být označeno značkou, není důvodná, tuto podmínku obsahovala již neplatná právní úprava § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 7. 2011.

17. K nesdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44: *„Nejvyšší správní soud tak dodává ve shodě s krajským soudem, že postup žalovaného nebyl sice v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, ale nemohl stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává i Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze*

*hypotetické.* “ Z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem se mělo toto „nesdělení“ dotknout

práv žalobkyně, a proto žalovaný nepovažuje tento postup za nezákonný. Navíc žalobkyně si protiřečí, když nejprve uvádí, že nezná jméno oprávněné úřední osoby, a poté namítá podjatost oprávněné úřední osoby Mgr. S. D., což dovozuje z jeho podání stížnosti na advokáta Mgr. Voříška k České advokátní komoře, přičemž vzhledem k množství případů, v nichž je zástupcem, mu muselo být zřejmé, že oprávněnou osobou je i Mgr. S. D. Navíc společnost Odvoz vozu, s.r.o. jako zástupce v jiných správních řízeních vznášela námitku podjatosti proti celému ústřednímu orgánu, kterým je žalovaný, a žádné z nich nebylo vyhověno, neboť podávané námitky podjatosti jsou pouze účelovými a nepravdivými spekulacemi (viz např. č.j. žalovaného 818/2018-160-SPR, 690/2018- 160-SPR, 514/2018-160-SPR a další), které jsou pouze zneužitím práva, jež nepožívá žádné ochrany. Advokát Mgr. Voříšek podal obdobnou námitku podjatosti na předsedu senátu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích JUDr. J. D., kdy důvodem byl mimo jiné podání podnětu k zahájení kárného řízení s advokátem Mgr. Voříškem, protože jej přirovnal k představitelům nacistické justice R. F. či K. H. F. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017-150 uvedl: *„Na podporu uvedeného lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007 - 26, podle něhož není důvodem pro vyloučení soudce podle § 8 odst. 1 s. ř. s., pokud soudce podá na žalobcova zástupce stížnost k České advokátní komoře, v níž dává na zvážení zahájení disciplinárního řízení s tímto advokátem, neboť jeho způsob zastupování (zejména účelové podávání námitek podjatosti) shledává obstrukčním a zneužívajícím zákonné ochrany na spravedlivý proces.*“ Podnět k České advokátní komoře na advokáta Mgr. Voříška byl podán právě mimo jiné kvůli zatěžování žalovaného neprojednatelnými podáními. Česká advokátní komora sdělila žalovanému, že neshledala naplnění skutkové podstaty kárného provinění, avšak uvedla v písemnosti ze dne 21. 6. 2019, č. j. S-1085/2018-011: *„Kontrolní rada České advokátní komory se nicméně zabývala též vhodností postupu stěžovaného advokáta a dospěla k závěru, že advokát ve stížnostech zmiňovaných případech nepostupoval vždy v souladu s povinnostmi advokáta, tak jak jsou upraveny zákonem o advokacii a pravidly profesní etiky a soutěže advokátů, tedy*

*povinnost, aby jeho projevy v souvislosti s výkonem advokacie byly věcné, střízlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé a aby postupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Pochybení advokáta nedosahuje intenzity kárného provinění, advokát však byl Českou advokátní komorou důrazně upozorněn, aby se vytýkaných pochybení do budoucna vyvaroval.“ Je tedy zřejmé, že podnět k České advokátní komoře byl oprávněný, neboť advokát Mgr. Voříšek byl upozorněn, aby vytýkaného jednání zanechal.*

#### IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

##### K námitce nedostatečného odůvodnění výše pokuty

19. Žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl řádnou úvahu nad výší sankce. K tomuto prvostupňové rozhodnutí uvádí, že k dosažení výchovného cíle postačuje uložení pokuty v nejnižší možné míře, bylo zohledněno jednání nedbalostní. Napadené rozhodnutí pak upřesňuje, že šlo o objektivní odpovědnost, nedošlo ke škodě na majetku či zdraví, toto bylo shledáno jako okolností polehčujících, žádné přitěžující okolnosti shledány nebyly, prvostupňový orgán nevybočil z mezí správního uvážení. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, správní orgány alespoň základní úvahu při odůvodnění výše sankce uvedly. Nelze přehlédnout, že sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby.
20. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, což je na spodní hranici zákonného rozpětí, když ust. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu umožňuje za daný přestupek uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, zároveň dle § 125c odst. 9 téhož zákona nelze od uložení správního trestu u daného přestupku upustit. Zároveň ze spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by zde byly okolnosti nasvědčující možnosti mimořádného snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
21. Zároveň ani žalobkyně v žalobě neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti měly vzít správní orgány v potaz při odůvodnění výše sankce. Tato námitka důvodná není.

##### K námitce neoprávněného pořizování záznamu, neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou

22. Podle § 24b zákona o obecní policii *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*

23. Žalobkyně namítala, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně toto rozporovala až v žalobě, soud doplnil při jednání dokazování o vytištěné webové stránky, na které žalovaný odkazoval. V souladu se závazným právním názorem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 1 As 296/2021-48, bylo dokazování doplněno o webové stránky <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>, které byly pomocí stránek <https://web.archive.org> zobrazeny ve stavu k datu předcházejícímu spáchání přestupku. Z této listiny je zřejmé, že od 3. 3. 2015 Městská policie Praha zveřejňuje na svých stránkách místa k měření rychlosti strážníky městské policie, seznam těchto míst byl zobrazen a vytištěn pro období od data 2. 11. 2017, pod bodem 105 bylo uvedeno místo Praha 4, ulice Spořilovská směr do centra mezi SVO č. 426831 a č. 415030. Zveřejnění informací o měřených úsecích pak vyplývá i z dalších provedených důkazů: Ročenka dopravy Praha 2016, str. 45, bod 21 (Spořilovská směr do centra) a z článku Konec pokut! Kompletní mapa radarů v Praze ZDE! ze dne 25. 5. 2016 ze stránek <https://www.ahaonline.cz>. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto závěry zpochybňovaly, soud má tyto důkazy za dostatečné, námitka důvodná není.
24. K námitce neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou soud konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení dopravní značkou nevyplývá.
25. Vzhledem k závěru soudu o zákonnosti postupu městské policie, není důvodná ani námitka nepoužitelnosti fotografií jako nepřipustného důkazu získaného v rozporu s právem. Zároveň též nedošlo k porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů, měření bylo provedeno v souladu se zákonem, obecní policie je povinna řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V tomto případě především § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, podle kterého lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.
26. Pořízení záznamu v projednávaném případě nebylo v rozporu se zákonem, odkaz žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123, tak není případný. V odkazovaných případech byl řešeno tajné pořízení audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla taxikáře, bylo konstatováno, že v takovém případě veřejná moc zasahuje do práva na respektování soukromého života taxikáře ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
27. K možnosti doplnění dokazování soudem srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, podle kterého krajský soud by proto nikterak nepochybil, kdyby za situace naprosté absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k těm skutečnostem, které stěžovatel zpochybnil teprve v podané žalobě, a tudíž k nim správní spis nemohl obsahovat příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, neboť krajský soud by neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž by doplnil dokazování toliko ve vztahu k namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku – záznamu z rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018-43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39, podle kterého při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí.

K námitce nedostatečného vymezení skutku

28. Žalobkyně dále namítala, že z výroku není zřejmé, zda šlo o jednorázové překročení rychlosti, či o překročení rychlosti v delším úseku. Správní orgán naopak místo protiprávního jednání vymezil zásadně nedostatečně a zmatečně, místo skutku není postaveno najisto.
29. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“* Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).
30. V rozhodnutí je místo protiprávního jednání vymezeno takto: *v Praze 4, ul. Spořilovské - Hlavní (v blízkosti sloupu VO č. 415030, směr centrum) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50)*. Dále je ve výroku přesný čas jednání, tovární značka vozidla i jeho registrační značka, stejně jako naměřená rychlost.
31. Soud toto vymezení má za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je fotografie vozidla,

ze záznamu je zřejmé, že jde o ulici Spořilovskou v místě, kde kříží ulici Hlavní, ve směru do centra. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Žalobkyně tyto skutečnosti po celou dobu řízení nenamítala (ani v blanketním odporu proti příkazu, ani při ústním jednání, kam se žalobkyně ani její zástupce nedostavili, ani ve vyjádření k podkladům k rozhodnutí, ani v podaném blanketním odvolání). Správní orgán k identifikaci místa použil mimo jiné číslo sloupu VO, neboť takto Policie ČR vymezila místa k měření strážníky městské policie. Tuto námitku soud neshledává důvodnou.

32. V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 270/2017-76 ze dne 31. 7. 2019: „Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, „jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru“, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny. Pokud nejsou skutková zjištění správního orgánu dostatečná (úplná), stačí v navazujícím řízení o žalobě předestřít jinou možnou variantu skutkového děje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47). Jinou skutkovou verzi reality však stěžovatel nepředestřel. S výjimkou obecných procesních námitek zůstal ve správním řízení zcela pasivní.“

K námitce nesprávné formy zavinění a absence formy zavinění ve výroku, absence zjištění formy zavinění řidiče

33. Žalobkyně namítala též nesprávnou formu zavinění, když prvostupňový orgán uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, přitom jde o odpovědnost objektivní, má za to, že rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Je pravdou, že prvostupňový správní orgán tuto skutečnost nepřesně uvedl při odůvodnění výše sankce (nikoli ve výroku), když nedbalostní zavinění zhodnotil jako polehčující okolnost, tyto závěry však napadené rozhodnutí koriguje a upřesňuje, že žalovaný shledává jako polehčující okolnost spáchání přestupku v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
34. K absenci formy zavinění ve výroku soud konstatuje, že v případě objektivní odpovědnosti nemá smysl zabývat se formou zavinění, srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38, případně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018-40. Námitka tak není důvodná.
35. K námitce absence zjištění formy zavinění řidiče soud uvádí, že hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Touto problematikou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019-38, kde uvedl, že ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zavinění porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku

podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v § 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v § 2 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Námitka není důvodná.

K námitce, že nešlo o místo určené policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu

36. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
37. Tato námitka není důvodná, měření rychlosti proběhlo na místě určeném Policií ČR, viz dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 12. 2017, vč. přílohy, konkrétně místo č. 105 – Praha 4, ul. Spořilovská směr do centra mei SVO č. 426831 a č. 415030.

K námitce, že nebylo sděleno jméno úřední osoby

38. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání. V posuzovaném případě zástupce žalobkyně v odvolání požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci nesdělil, žalobkyni tak nebylo umožněno vznést námitku podjatosti.
39. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
40. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

41. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu.
42. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39 Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“ Dále zde také judikoval, že: „*Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.*“
43. Žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnosti, které by zamýšlela uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by jí bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného judikátu dospěl k závěru, že ani v takovém případě nemohla mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
44. V prvním okruhu výtek uvedených v žalobě směřujících k podjatosti Mgr. S. D. žalobkyně tuto podjatost dovozuje z toho, že se oprávněná osoba snažila žalobkyni zbavit podat možnosti námitku podjatosti, když Mgr. D. má negativní citový vztah k zmocněnci žalobkyně, společnosti Odvoz vozu, s.r.o., neboť tento zmocněnec úspěšně vystupuje ve větším počtu správních řízení. Tyto antipatie dává oprávněná úřední osoba i ve svých rozhodnutích, na společnost opakovaně útočí, jde o nedůvodné invectivy.
45. Jedná se o zcela vágní a obecná tvrzení bez uvedení bližších údajů (např. kdy k těmto událostem mělo dojít, jaké verbální projevy měl Mgr. D. pronést, kdy se o tom žalobkyně

dozvěděla atd.), a bez připojení jakýchkoli důkazů. Na tomto základě by tudíž vůbec nebylo možné zhodnotit, zda tyto skutečnosti mohou naplňovat důvody podjatosti podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Je zřejmé, že s takovou argumentací by žalobkyně v případě podání námitky nemohla být úspěšná.

46. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30: *„nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
47. Další údajný důvod podjatosti Mgr. D. má spočívat v tom, že Mgr. D. podal stížnosti na právního zástupce žalobkyně v tomto soudním řízení Mgr. Václava Voříška. K tomu je však nezbytné uvést, že ve správním řízení žalobkyně byla zastoupena společností Odvoz vozu, s.r.o., Mgr. Václav Voříšek tak nebyl ani účastníkem správního řízení, ani zástupcem, podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu však důvod podjatosti může spočívat pouze v poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení. Je tak zřejmé, že v popisovaném jednání týkajícím se Mgr. Václava Voříška důvod podjatosti Mgr. D. spočívat nemůže, taková námitka podjatosti by tak byla zcela zjevně neúspěšná.
48. Soud shledal, že žalobkyně tyto údajné důvody podjatosti Mgr. D. v žalobě vznesla pouze účelově s cílem formálně naplnit požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019-39, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32, a též ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 322/2016-39, dle kterých uplatní-li žalobce v žalobě následující po nesdělení jména oprávněné úřední osoby pouze zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K možnému obstrukčnímu charakteru námitky podjatosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50.
49. Další důvod pro podjatost je spatřován v příliš rychlém rozhodnutí o odvolání, když průměrná rozhodovací doba je výrazně delší než v projednávaném případě (a v případech, kde zastupuje stejný zmocněnec), k tomuto soud uvádí, že po celou dobu správního řízení nebyly žalobkyní či zmocněncem uplatněny žádné konkrétní věcné námitky, se kterými by bylo nutné se v odvolání vypořádat (byl podán blanketní odpor, k ústnímu jednání se nikdo nedostavil, následně bylo podáno blanketní odvolání), je tak logické, že doba rozhodnutí o odvolání může být kratší. Důkaz výpisem z podatelny žalovaného vykazující doručení podání a odchozí písemnosti soud neprováděl, neboť i případná vyšší rychlost rozhodování by nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně rychlé vyřizování věcí je na místě, zvláště za situace, kdy je řízení protahováno nutností vyzývat žalobkyni k doplnění podání (usnesení o určení lhůty k provedení úkonu ze dne 26. 11. 2018, výzva k odstranění nedostatků podání ze dne 25. 3. 2019).
50. Na základě toho soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje

nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.

## V. Závěr

51. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
52. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se stricto sensu o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí.
53. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

## Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. ledna 2023

**JUDr. Lenka Loudová v. r.**  
samosoudkyně

